

INTERJÚ BÁNKUTI MELITTÁVAL

Dénes Eszter

Bánkuti Melitta (1963)

1986	BME Építészmérnöki Kar
1987	Forma Kiszövetkezet, Keszthely
1987–1992	Kaposterv
1989–2000	Bányai Panoráma Egyesület elnökségi tag
–2010	Zselici Lámpások Vidékfejlesztési Egyesület, elnökségi tag
2000–	Barcs város főépítész
2009–2013	Somogy Megyei Építészakadémiája, elnökségi tag
2013–	Somogy Megyei Építészakadémiája, elnök

▲ Játszótér kapuja, Barcs. Tervező: Darvas Iván

› Mióta vagy Barcs főépítész, és hogy kerültél a városba?

Immár tizenhét éve. Éppen hároméves volt a kisfiam, amikor megkerestek Barcsról, mert az elődöm politikusi pályára lépett. Előtte többeket megkérdeztek, de senki sem vállalta a megbízatást. Engem mindig vonzottak az ilyen feladatok, így még aznap igent mondtam a polgármester úrnak, akinek szintén fontos volt a főépítési jelenlét.

› Emellett tudtad folytatni a tervezést is?

Amíg a gyerekeim kisebbek voltak, az volt a fontos, hogy mindig számíthatósan rám. Ennélfogva csak A3-as lapra megrajzolható léptékű tervezési munkákat vállaltam, amelyeket otthonról is meg tudtam csinálni. Mindemellett, ahogyan még ma is, heti kétszer mentem el Barcsra, hiszen főépítésként csak akkor lehet segíteni, ha az ember jelen van egy város életében.

› Milyen feladataid voltak?

Voltak a település léptékéhez képest nagyobbak, például középület-fejlesztések, térrendezések. A jelenlét azért is lényeges, mert a legapróbb feladatot illetően is hasznosnak bizonyulhat egy főépítész tudása és szemlélete: parkoló építése, járdaszakaszk pótlása, játszótér alakítása, közművek kiváltása, fakivágás, temető-

rendezés... Mindezek apróságoknak tűnhetnek, de a parkolónál rögtön adódhat egy kisebb téralakítás, és ugyanígy az is fontos, hogy ne ad hoc jelleggel dőljön el egy hulladéksziget telepítése.

› Tizenhét év nagy idő egy város életében is, kevesen büszkélkedhetnek ilyen hosszú, megszakítás nélküli megbízatással. Hogy látod ezt az eltelt időszakot? Mi az, amit saját sikerként könyvelsz el? Az ál-

landó jelenlét meghozta a gyümölcsét, megkeresnek az apróbb feladatokkal is? Sokan azért adják fel ezt a pozíciót, mert nem alakul ki, vagy nem működik a kommunikáció, és feleslegesnek érzik magukat.

Alkalmazkodó típusnak érzem magam ilyen szempontból. Tudomásul veszem, hogy a városnak van egy vezetése, a döntéseket ők hozzák, én csupán a feladatokat elvégző munkatársak egyike vagyok. Bizonyára lehetne nagyobb

▲ Gyalogoshíd a Rinya felett, Barcs. Építész: Dévényi Sándor, Pap László, 2007. Szobor: Palotás József

▲ Vasútállomás

▲ Széchenyi-utca

▲ Dráva-part

▲ Henger malom

▲ Union malom

▼ Gyalogoshíd a Rinya felett, Barcs. Építészet: Dévényi Sándor, Pap László, 2007

▲ Dráva-part

▲ Szabadstrand épülete, Dráva-part, Barcs. Építészet: Dévényi Sándor, Baranyai Bálint, 2006

hatékonysággal is működni, én azonban úgy vélem, hogy a településfejlesztés túrlelmes műfaj, hiszen a szerves fejlődés a legkisebb változtatások elvére épül, így nem várom el magamtól sem a gyors eredményt. Az itt töltött tizenhét év mérlege: megépült a bérlakások tömbje, a településnek lett egy egybefüggő nagyobb központi zöldfelülete, jó helyre kerültek a térfalak, az iskolának pedig méltó bejáratot alakítottunk ki egy, a parkhoz csatlakozó kis térről. Az Ifjúság tér esetében az átmenő forgalmat megszüntetve sikerült egy olyan városi teret kialakítani, ami az ott található oktatási és művelődési intézmények rangját emeli. Ezek a számomra fontos beavatkozások az elkövetkezendő ötven évet szolgálják – mindezt figyelembe véve hatékony volt a jelenlétem. Furcsán hangzik, de nagy elvárásaim nincsenek: nem vagyok művészként, én sem születtem „6B-s építésznek”. Ugyanakkor van bennem elhivatottság, csak más téren. Mindig is vonzott a vidék, amit meglehetősen árvának éreztem. Ezért fontosnak tartottam, hogy jelen legyek, és ott segísek, ahol tudok.

► Miben áll ez a segítség?

Az egyik legfontosabb döntés akkor születik, amikor a feladatot meghatározzák. Ennél a pillanatnál kell ott lennie a főépítésznek, aki több szempontból is nézi az adott folyamatot. Ha megvan a feladat, akkor – mivel jó megoldásra csak jó szakember képes – meg kell keresni a megfelelő szakembereket, ez pedig egyértelműen főépítési feladat. Amikor műemléki környezetben adódott tervezési munka, Mohay Gábort kerestem meg. Amikor a fürdő meghívásos tervpályázatát kiírtuk, nagy örömeinkre szolgált, hogy Dévényi Sándor elfogadta a felkérésünket. A bérlakásoknál pedig a város léptékéhez illeszkedő, az egyidejű építés problémáját feloldó végeredmény érdekében egy több tervezőből álló csapat alakult Kruppa Nándor vezetésével. Folyamatos kapcsolatban vagyok a környékbeli tervező kollégákkal is, igyekszem szakmai anyagokkal, vagy a kapcsolataim révén segíteni munkájukat.

► **Elfogadja a város vezetése a javaslatait?** Szerencsém volt és van, mert hagynak dolgozni. A folyamatokat ebből a szempontból szeretem befolyásolni, mert számomra kiemelkedően fontos, hogy olyan tervezőket ajánljak, akikkel közösen tudok gondolkodni. Természetesen kisebb munkákat magam is szoktam tervezni Barcsban, de a nagyobbaknál lényegesnek tartom, hogy csapatban dolgozzunk. Ha én egyedül csinálnám, akkor bizonyára számos olyan hibát követnék el, ami a csapatmunkában kiküszöbölhető.

► Sokan etikai szempontból összeférhetetlennek tartják, hogy a saját településükre tervezzenek.

Én nem tartom annak. Persze, főépítésze válogatja. Van, aki érez magában annyi képességet, koncepciót, és olyan háttérodaja van, hogy meg tudja ezt oldani. Nálam másképp alakult. Önmagamtól elvárni, hogy jó legyen egy terv, számomra nagyobb teher, mint egy másik emberrel egyeztetni, az ő munkáját segíteni. Ráadásul nem tudnék kellő energiát befektetni a tervezési folyamatba. Újabban a Somogy Megyei Építés Kamarában is van teendőm, előtte a gyerekek voltak kisebbek, ezért a nagyobb feladatokhoz máig se motivációm, se energiám, se időm nincs.

► Tartasz tervtanácsot?

Nem, egy 10 000 fősnél alig nagyobb kisvárosban ezt nem tudtuk megoldani. Eddig egyszer, a fürdő tervpályázatánál volt helyszínen szakmai zsűri. Más esetben, például egy-egy nagyobb beruházásnál rendszeresen kértük az állami főépítési irodában – vagy annak elődeinél – működő tervtanács segítségét. Szó szerint bekéredzkedtünk, ők pedig biztosították számunkra az igényelt szakmai segítséget.

► Sokan azért nem vállalnak főépítési munkát, mert nem hisznek a közösségért végzett munka eredményességében. Ez a tizenhét év azt mutatja, hogy te látod ennek a lehetőségét, hasznosságát.

Egy településen szükség van pénzügyesre, jogászra, sport- és oktatási szak-

emberre, s ugyanígy nem hiányozhat az épített és természeti környezethez is értő szakember sem. Nevezzük akár főépítésznek, akár másnak. A főépítések között van helyben vagy az adott térségben lakó, és messziről jött szakember egyaránt. Ez utóbbiak közé tartozom én is. Az, hogy csak két napot töltök Barcsban, kifejezetten előnyös, hiszen érdek és egyéb teher nélkül, külső szemlélként is rá tudok látni egy-egy folyamatra. Fontos, hogy független maradjak, és minden egyéb szempontot félretéve, csak az építészeti minőséget tartam szem előtt.

► Barcs helyzete több szempontból is különleges. A trianoni döntést követően hirtelen lett határváros, a fő vérkeringésről egy tollvonással leválasztották, déli részeitől megfosztották. A mai napig érezhető egyfajta hiány.

Valóban egy különleges város, egyedi pozícióval. Barcs egészen az 1800-as évek elejéig egy kis, kétutcás település volt. A Dráva menti Pécs–Bécs tranzitúttól is mintegy 5 kilométernyi távolságra feküdt. Az, hogy az ehhez az útvonalhoz közvetlenül kapcsolódó településeknél idővel nagyobb jelentőségre tett szert, a

hagyomány szerint részben annak is volt köszönhető, hogy a barcsiak lokálpatrióták voltak. Az ott élők anyagi áldozatot is hoztak azért, hogy a vasúti és a közúti híd is ott épüljön meg, ne másutt. A 19. század második felében megindult a gőzhajózás, megépítették a vasutat. Jól mutatja a terület jelentőségét, hogy előbb készült el a Pécsről Gyékényesen keresztül északra tartó vasútvonal, mint például a kaposvári. A 19. század végén Somogy vármegye ipari termelésének több mint 25%-át Barcsban állították elő. A kor legmagasabb színvonalának megfelelő megoldásokat alkalmazták mind építészeti, mind technikai. Szeszgyár működött, jelentős számú gabona- és sóraktár volt, hagyománya volt a gépgyártásnak, majd megjelent az építőipar, a téglagyár, a szocializmus alatt pedig többek között a vegyipar. Mindig is kifejezetten iparosított település volt, nem egy hagyományos mezőváros. Ezt a fejlődést azonban Trianon megakasztotta. Ugyan a II. világháborúig még állt a vasúti és közúti híd, de féloldalassá vált a település vonzáskörzete. Chicagónak indult, Barcs lett belőle – szokták mondani, utalva virágzó gabonafeldolgozó iparára...

▲ Ifjúság tér, Barcs. Építészet: Boa Árpád

▼ Strand- és gyógyfürdő, Barcs. Építész: Dévényi Sándor, Halas Iván, Baranyai Bálint. Statika: Szován Géza, Sándor Zsolt, 2000–2006

► **A szocializmus sem kímélte a települést.**

Barcstól 15 kilométerre van Verőce, kétszer ennyi lakossal. A két város mindig is jól erősítette, kiegészítette egymást, amíg nem ékelődött közénk az országhatár. Nagyon hiányzik ez a kapcsolat. A szocializmus alatt sem szűnt meg az ipari termelés, de tekintettel arra, hogy határsávnak minősült a terület, a ki- és a beutazás sem volt egyszerű. Ez igen sajátos, elzárt helyzetet eredményezett. A rendszerváltást követően ez az elszigeteltség megszűnt, a kilencvenes években azonban a délszláv háború bizony éreztette a hatását. Sok volt az áttelepülő. Ma már teljesen természetes, hogy a kedvelt horvát péksüteményt, a bureket mindenhol lehet kapni. A kilencvenes években a bevásárlóturizmus hozott némi fellendülést: elképesztő forgalmat bonyolítottak le az üzletek. Néhány év múlva azonban ennek is vége szakadt.

► **Igen hullámozó a város élete. Most milyen fázisát éli?**

Nyugalmi állapotban van. Néha arra gondolok, hogy a legmeghatározóbb településfejlesztési koncepció a véletlen... Barcs életében erre sok példa volt. Tőlünk független folyamatok ma is alapjaiban változtatnák meg a lehetőségeket. Ha megszűnne a schengeni határ, és újra együtt tudna élni a Dráva déli és északi része, ha elkészülne az M60-as út, ha minőségivé válna a vasúti közlekedés, ismét fordulna a város helyzete. Most is sokan érkeznek Horvátországból a fürdőbe, vagy éppen edzeni. Van

tehát kapcsolat a két oldal között, de egészen megváltozna az élet, ha úgy kinyílna a határ, mint Ausztria, a Felvidék, vagy Szlovénia felé. A Dráva például évtizedekig nem lehetett a település életének szerves része, hiszen itt húzódott a határsáv. Több év munkája van abban, hogy a folyót ismét bevonjuk a város életébe. Lassan, de alakul.

► **Eddig a főépítési vénádról volt szó, de gyakorló tervezőépítés is vagy. Egyszer úgy fogalmaztál, hogy neked az „észrevétlen építész” az örömforrás. Mit értesz ez alatt, és milyen munkáid vannak?**

Azt szeretem, hogy amikor megépül valami, az olyan, mintha mindig is ott lett volna. Azaz észrevétlenül, természetesen épül be a város szövetébe. Tervezek családi házakat is, de igazán a kisebb közösségi épületek – polgármesteri hivatal, ravatalozó, orvosi rendelő stb. – tervezését élvezem. A tervezés sosem ér véget számomra az épület határvonalánál. Fontos a kert, az utak, a nyári konyha – azaz a külső életér is. Nagy örömmel tölt el a közterületek tervezése is, előszeretettel „bontok” kerítéseket. Nagy hangsúlyt fektetek a külső és belső terek kapcsolatára, a bejáratok egyértelmű megközelítésére. Legyen rangja egy középület bejáratának! Vallom, hogy egy-egy épülettel, környezetrendezéssel elő lehet segíteni, hogy az emberek önbecsülése pozitív irányba alakuljon. Hogy kicsit egyenesebb gerinccel tudjunk járni, büszkébbek legyünk önmagukra, a környezetünkre, a településünkre. Sokszor hallottuk a mesterektől: „Amint fent, úgy lent; ahogy belül, úgy kívül”. Ebből következően ahogy kívül, úgy belül. Ha rendezett, minőségi, rangja szerinti a külső, az segíti az ott élők életének kiteljesedését. Nem tervezek feltűnő épületeket, nem is vagyok rá alkalmas, nem vagyok nagy művészi vénával megáldva. Pályám kezdetén azt gondoltam, én vagyok a legrosszabb építész. Ma már úgy gondolom, az a rossz irány, ha csak építőművészeket akarunk képez-

ni, és emiatt magunktól és másoktól is azt várjuk el, hogy művészi szinten alkossanak. Erre azonban születni kell. Ugyanakkor nagyon nagy szükség lenne az egyszerű, de minőségi munkát létrehozni akaró és tudó szakemberre. Ha olyan feladat adódott, amiről úgy éreztem, nem én vagyok rá a legalkalmasabb, továbbadtam a megfelelő kollégának.

► **Hány órából áll egy napod? Az idő jelentős részét a kamarai feladatoknak áldozod. Sajátos helyzete van az általad elnökölt megyei kamarának, amely sokban különbözik a városi, kicsit „eliten” gondolkodó kamarai működéstől. Te egészen más hangot ütöttél meg, más prioritásokkal, más célokat fogalmaztál meg a helyi szakmai életben. Volt olyan időszakom, amikor önismerteti tréningeket találtam ki magamnak.**

▲ Ravatalozó és harangláb, Somogytarnóca, Barcs. Építész: Mohay Gábor

▼ Duna-Dráva Nemzeti Park igazgatósági épületek, Drávaszentés. Építéset: Dévényi Sándor, Halas Iván, 2000–2006. Fotó: Dénes Eszter

Ha mindenki jó valamire, és minden embernek vannak különleges tulajdonságai, fel kellett tennem a kérdést: akkor én vajon miben vagyok jó? Már az egyetemen is „szervekedtem”, oszlopos tagja voltam olyan közösségeknek, mint az örökség népfőiskola, az R klubos tánckör, a visegrádi tábor, kosaraztam, sakkoztam. Amikor a Kapostervbe ke-

rültem, akkor alakult meg a Kós Károly Egyesülés. Sok program szervezésében én is részt vettem. Úgy tíz éve, az önismereti tréningem végeredményeként, eldöntöttem, hogy szakmai napot szervezek Barcsra, melyre húsz-huszonöt embert vártam. Végül több mint százan lettünk. Akkor vált világossá számomra, hogy erre igény van. Azért, hogy ebből

rendszer alakulhasson ki, elnökségi tagnak jelentkeztem a megyei kamarába, majd az elnöki hely megüresedésével erre a feladatkörre is motivációt éreztem.

► **Inkább a szakmai igényesség felé próbáld terelni azt a tagságot, amely sem képzettségében – sokan E3 tervezői jogosultsággal rendelkeznek –, sem munkáit tekintve nem hasonlítható össze a fővárossal.**

Minden évben szervezünk szakmai napot a helyi tagságnak, melynek keretén belül a megye különböző térségeit látogatjuk meg. A beruházásokat az abban részt vevő kollégák (település-tervezők, tervezők, műszaki ellenőrök és felelős műszaki vezetők), és maguk a beruházók mutatják be. Csoportos jelenlétünkkel rangot szeretnénk adni szakmánknak. Szerencsések vagyunk,

mert szívesen jönnek a hivatalokban dolgozó kollégák is, az állami, megyei, városi főépítési irodák és a különböző hatóságok, pályázatkezelő szervezetek munkatársai. Fontos, hogy a megye különböző térségeiben dolgozó kollégák számára is tudjunk szakmai közéletet biztosítani. Miközben megismerjük a megyét, egymás munkáit vagy a megyé-

► Bérlakások tömbje, Barcs. Építéset: Kruppa Nándor, Sziklai Ákos, Grátz Antal, Bárándi Tibor, Fehér István

▼ Dráva Völgye Középiskola középrigóci épülete, Barcs. Építéset: Boa Árpád

ben készült egyéb beruházásokat, szakmai tapasztalatokat szerzünk, kapcsolatokat építünk, és természetesen még jól is érezzük magunkat. A Kós Károly Egyesülés szellemiségébe nőtem bele, ezért számomra kiemelten fontos, hogy ne csak a városokban, hanem a kistelepülésekre is ellátogassunk. Itt rendszerint olyan léptékű munkákkal találkozunk, amelyekkel bárki szembesülhet saját feladatként. A szakmai napok rendszerén kívül más programjaink is vannak, melyek során igyekszem az Egyesülésben szerzett tudást és szellemiséget másokkal is megosztani. Heil Tibornak mint kaposvári születésű kiváló, sajnos fiatalon elhunyt pályatársunknak rendeztünk emlékkiállítását. Az eseményhez az Egyesülés biztosította a szakmai programot. A szakmai közélet meghatározó alakja Kampis Miklós, közreműködésével a Kós Károly Egyesülés is Kaposváron alakult meg. Az esemény fontossága és Kaposvár életében betöltött szerepe okán, valamint Kampis Miklós 80. születésnapja alkalmából emléktáblát helyeztünk el az egykori Kaposterv, most Arker's iroda épületének falán. Évek óta készültem arra, hogy a sevillai pavilon – melynek fővállalkozója a Kaposvár melletti Surjánvölgye Tsz volt – építő csapatát összehívjuk egy osztálytalálkozóra, hiszen valamennyiük életét meghatározó élményről van szó. Az idei kaposvári Makovecz-kiállítás és a pavilon 25 éves évfordulója apropóján ezt is sikerült megszervezni, ami nagy örömmel töltött el mindenkit. Terveim között szerepel, hogy Barcsot és térségét, valamint az Egyesüléshez is köthető helyi kollégák munkáit bemutassam az Egyesülés tagjainak.

► **Nagyon határozott asszony vagy, mégis sokszor úgy érzem, alulértékeled magad. Rendkívül sokrétű tevékenységet folytatsz. Az már önmagában igen különleges a mai világban, hogy valaki a műegyetemi évek után nem ragad a fővárosban, hanem visszatér szűkebb páttriájába. A ma vidékről érkező diákok nem érzik evidenciának, hogy nemcsak a fővárosban, hanem visszafelé is vezet út, mégpedig járható, a karrier szempontjából is.**

▲ Ravatalozó átalakítás, Barcs. Építéset: Bánkuti Melitta

◀ Orvosi rendelő felújítás, Bárdudvarnok. Építészet: Bánkuti Melitta

▼ Ravatalozó, Lád. Építészet: Bánkuti Melitta, 2017

A II. világháború előtt hihetetlen szellemi frissességben éltek az emberek vidéken, a világ napi áramlatából ma sem marad ki senki. Talán éppen emiatt is szerveztem építőtábor Bárdudvarnokon hallgatók számára. Lányom, Gráts Sarolt is építésznek tanult, ő segítette a terjesztésben és az urbanisztika tanszékkal való együttműködésben. A Petörke-tó telekalakítását és beépítését én terveztem a 90-es években. Az akkori területi főépítésztől kaptunk egyedi eltérésre engedélyt az OÉSZ-től.

Sokat gondolkoztam azon – bár igen megtisztelő a felkérés –, hogy egyáltalán mi lehet érdekes személyben az Olvasók számára. Arra jutottam, hogy az általad megfogalmazott gondolat mindenképpen az lehet: a frissen végzett szakemberek egy része sokkal hatékonyabb és értelmesebb munkát tudna végezni, ha az építészeti feldolgozó munka helyett hajlandó lenne vidékre menni, és nem a nagyvárosban 225. lenni. Hiszen feladat itt is van bőven, ráadásul nagyon nagy szükség van jó szakemberekre. Akik vannak, azok kiöregsznek, nagy hiány van a vidéki térségekben a szakmai utánpótlás terén. Személy szerint, az internet korában, nem érzem, hogy kimaradnék bármiből, vagy hogy hátrányosabb lenne az élet errefelé.

▲ Bárdudvarnok-Bánya, Közösségi ház. Építészet: Bánkuti Melitta

▼ Pihenőpad és stég, Petörke-tó, Bárdudvarnok, 2015

▼ Dráva-kavics, köztéri ülőbútor, Barcs, 2017

Ennélfogva megtehettük az OTÉK-ot jóval megelőzve, hogy ne építési vonalat jelöljünk ki, hanem építési területet. Elő-, oldal-, és hátsó kertet határoztunk meg a kb. 40 x 40 méteres telkekhez. Ezen belül, betartva a beépítési százalékot és az épületmagassági korlátot, szabadon lehetett elhelyezni az épületet. Ennek eredményeképpen vannak olyan

házak, amelyeket már teljesen eltakar a növényzet. Alapkonceptió volt, hogy a tó körüli sáv közterület legyen, ami szintén szokatlan megoldás volt, gondoljunk csak a Balatonra. Éppen ide, a tó partjára készült a tábor keretében egy stég és egy pihenőpad. A táborok programjának része az építészhallgatók és szakmagyakorlók fóruma, ami közös munkát,

szakmai előadás hallgatását és közös étkezést, kikapcsolódást jelentett a gyakorlatban. Nagy öröm számomra, hogy ez nemcsak az én „mániám”, hanem több kolléga tartja fontosnak. Jelenlétükkel és szakmai tudásukkal minden esetben nagymértékben gazdagítják a programokat. Tavaly Bárdudvarnokbányán volt közös installációépítés és szakmai program, mely kapcsolódott a kamaránk szakmai napjához, így biztosítva még szélesebb kapcsolatépítési lehetőséget. Az idei táborot Barcson rendeztük meg, ahol a B&Z Beton Kft.-vel együttműködve termékfejlesztési kísérlet keretében Dráva-kavics köztéri ülőbútorok készültek. Célunk, hogy ez hosszú távon a Dráva-part arculatát meghatározó elem legyen. Amíg a beton kötött, addig víztűrőztünk a folyón. Szerettem a fiatalok gondolkodásának frissességét, engem is gazdagít. Mindemellett fontos, hogy lássák, lehet élni és dolgozni a nagyvároson kívül is, van mit tanulni az itt élő szakemberektől.

> Barcs városa nyilvánvalóan szegényebb lenne egy pusztán hivatalnok főépítészszel, hiszen hasznára válik a te sokszínűséged.

Munkám valóban sokszínű. A főépítészkedésen, a kamarai munkán és a – mások által is annak tartott – tervezési feladatokon kívül rajzolok például bádognyitból kiköltöző szegény családnak otthont és gazdasági épületet, de nem érezném jól magam, ha közben nem lennék tisztában az országos folyamatokkal, nem lennék jelen a világban. Van élet a nagyvároson kívül is, nem csak szürke marha meg mosolygós muskátli – és ez gyönyörködtet engem.

MASTER ARCHITECTS – MELITTA BÁNKUTI OF BARCS

Melitta Bánkuti, the Head of the Chamber of Architects in Somogy County, has been the Master Architect of Barcs for the last 17 years. A dedicated team player, she is adamant in her conviction that great solutions must always come from accomplished professionals. She regards her position as an outsider in the local community as an opportunity to turn a fresh pair of eyes to everything. In her capacity of Master Architect, the only thing she is concerned about is the quality of construction. Very much aware of her duty to put her mark on the city's image, she opted for the more subtle approach of invisible architecture. Professional dignity guides her work at the Chamber of Architects as well. In her view, the countryside is in dire need of young and committed intellectuals, whom she frequently approaches in the context of youth camps for students of architecture. She just might be correct in feeling that the Hungarian countryside is the last remaining bastion of great architectural achievements.